

BI VŨ VĂN NGỌC
SQ.75/109.898

TO: SPEAKER OF THE HOUSE OF THE UNITED STATES

I, the undersigned: Võ Văn Ngọc

Military Identification. NO. 75/109898
Company 2, Battalion 5 of Marine Corps.

- APO. 3357

was disabled by leg Wounds. and then My 2 legs Were
cut away on 13.03.75. in Quảng Trị

* Võ Văn Ngọc *

45. Mai Hắc Đế

phường 15 Quận 8 TP. HCM

VIETNAM

APPLICATION FOR HUMANITARIAN CONSIDERATION TO THE DISABLED PERSON

**To : SPEAKER OF THE HOUSE OF THE UNITED STATES
In WASHINGTON**

I, the undersigned, VO VAN NGOC, Military Identification No. 75/109898, Company 2, Battalion 5 of Marine Corps - APO. 3357; was disabled by leg wounds and then my 2 legs were cut away on 13.03.1975 in Quang Tri. I am now living permanently at 45 Mai Hac De St., Precinct 15, District 8, Hochiminh City.

Dear Sirs,

I am now writing to you in order to show the loss of a soldier of the Republic of Vietnam Armed Forces, who has suffered from 100% physical disability for over 24 years without any complaint.

First of all, I would like to show some examples, as follows:

1. A storm caused damage to human and property; there would be many programs for humanitarian aids launched domestically and abroad for relieving the peoples' suffering.
2. The US war veterans have visited the victims who have been affected by Agent Orange and they also petitioned to the US Congress for an approval of the aid of USD. 1.5 million to help these victims. That is a humanitarian deed.
3. A person, who served the Republic of Vietnam Government, spent 3 years or more in re-education camps, has been compensated by the US Government through a humanitarian policy - that is the HO program for immigration to The USA.
4. And about 16,000 boatmen who had lost money and property and fled Vietnam in order to arrive at the Refugee Camps, but unfortunately been repatriated to Vietnam, have received the favor from the US Government. These boatmen have been resettled in the USA.

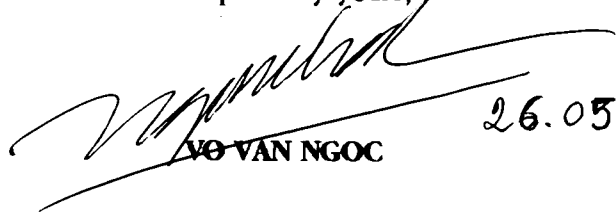
As for me, a soldier of Marine Corps, who was wounded in action and left my 2 legs at the battle in Quang Tri Province, has suffered from 100% physical disability. Since 30 April 1975 my life has been very miserable; I have still been waiting for a favor, a preferential regime, a humanitarian policy given to the disabled - like me - from the US Government even though I have faced with poverty and illness. However, my wish has been forgotten.

Dear Sirs, the examples illustrated above is to aim at suggesting the losses, suffering, and inferiority from which I, a disabled soldier, have suffered for over 24 years. I also wish you to understand the fact that I am also a human being who has a mind, a family of my own, and my wife and children. Despite my disability and inferiority, I still want to live as other normal Vietnamese people living in the USA and want to receive the preferential treatment to which I should have been given.

By these presents, I do request your Service to consider and assist me in granting a favor from the humanitarian policy of the US Government,

Pending your consideration and decision-making, I do sincerely thank you for your kind assistance.

Respectfully yours,

VO VAN NGOC

26.05.1999

ĐƠN XIN CỨU XÉT NHÂN ĐẠO CHO NGƯỜI KHUYẾT TẬT

Kính gửi : **ÔNG CHỦ TỊCH QUỐC HỘI HOA KỲ**

Ở Washington

Tôi tên là : **VÕ VĂN NGỌC**, Số quân 75/109898, Đại đội 2, Tiểu đoàn 5 Thủy Quân Lục Chiến - KBC 3357. Bị thương cụt hai chân ngày 13/3/1975 tại Quảng Trị. Hiện đang thường trú tại 45 Mai Hắc Đế - Phường 15 - Quận 8 - TP. Hồ Chí Minh.

Kính thưa Quý Ông,

Hôm nay tôi viết đơn này kính trình lên Quý Ông, xin được phép bày tỏ và nói lên sự thiệt thòi của người lính Việt Nam Cộng Hòa đã bị thương tàn phế 100% mà tôi phải âm thầm chịu đựng suốt 24 năm qua.

Trước hết xin Quý Ông cho phép tôi được nêu lên một vài thí dụ như sau :

1. Một cơn bão đi qua đã gây thiệt hại người và của, thì liền lúc đó có biết bao chương trình cứu trợ nhân đạo trong và ngoài nước mong trao đến tận tay nạn nhân bị thiên tai.
2. Những nạn nhân bị nhiễm chất độc màu da cam thì có các Cựu quân nhân Mỹ đến thăm và xin Quốc hội Hoa Kỳ phê duyệt 1,5 triệu USD trợ giúp. Một việc làm rất nhân đạo.
3. Một người cộng sự với Việt Nam Cộng Hòa, có 03 năm tù trở lên, với thời gian khổ nhục ở các trại cải tạo thì họ được bù đắp lại là cùng vợ con hưởng một chính sách nhân đạo của Chính phủ Hoa Kỳ, là được ra đi định cư tại Hoa Kỳ theo diện H.O.
4. Và những thuyền nhân đã mất tiền của vượt biên đến được các trại tỵ nạn, nhưng không may họ bị trả về Việt Nam. Nay cũng có 16 ngàn người được hưởng ân huệ của Chính phủ Hoa Kỳ, là họ được tái định cư tại Hoa Kỳ trong năm 1999.

Còn tôi là một người lính Thủy Quân Lục Chiến, đi đánh trận bị thương tàn phế 100% và hai chân của tôi đã bỏ lại chiến trường Quảng Trị. Kể từ ngày 30/4/1975 cho đến nay, cuộc sống của tôi rất là khổ nhục, dù nghèo đói, dù bệnh tật tôi vẫn cố gắng sống để chờ đợi một ân huệ, một chế độ, một chính sách nhân đạo của Chính phủ Hoa Kỳ với hy vọng dành cho những người khuyết tật như tôi. Nhưng cho đến nay, việc mong đợi của tôi vẫn bị làm ngơ và quên lãng.

Kính thưa Quý Ông, những sự việc kể trên là để gọi lên những mất mát, đau thương, thiệt thòi của người thương phế binh như tôi phải gánh chịu suốt 24 năm qua. Và cũng xin Quý Ông hiểu dùm, tôi vẫn là một con người có trái tim và có khối óc, có gia đình và cũng có vợ con. Sự tàn phế và thấp hèn của tôi có đến đâu đi nữa thì tôi cũng muốn được sống như những người Việt Nam bình thường đang sống trên nước Mỹ và tôi cũng mong được hưởng những chế độ mà đáng lẽ ra tôi đã được hưởng.

Nay tôi làm đơn này kính mong Quý Ông mở rộng lòng nhân ái, cứu xét và giúp đỡ cho tôi được hưởng một chế độ, một chính sách nhân đạo của Chính phủ Hoa Kỳ.

Trong khi chờ đợi sự cứu xét và chấp thuận, xin Quý Ông nhận nơi đây lòng thành thật biết ơn của tôi.

Kính đơn

VÕ VĂN NGỌC

26.05.1999

Saigon 27.05.99

Mình gọi: Bà Khuê Minh Thảo.

Nhận được sự hỏi thăm của Bà tôi rất mừng dù có thế nào đi nữa thì nó vẫn mang lại một niềm an ủi không nhỏ đối với tôi.

Xin Bà chuyển lời gặp Dùm cho tôi cảm ơn Ông thên đến, và một lần nữa tôi xin phép được nói rõ về lý lịch của tôi cho rõ hơn, Bắt đầu là từ "cha" của tôi.

Vâng thưa Bà! Cha tôi là một trung sĩ Biệt Động Quân đã năm suông tại tỉnh phước thành năm 1964. và kể từ đó tôi trở thành con của một gia đình cô nhi quá phụ. Đến tháng 03 năm 1972 tôi được 17 tuổi, và tôi đã đăng vào binh chủng TQLC học khóa 32/72 tại Rừng cấm thủ Đức... tôi liên tiếp Hành Quân 3 năm liên tại tỉnh Quảng trị, và được 2 lần đi phép về Saigon... Cho đến Ngày 13.08.75 tôi bị thương cut 2 chân tại an lộ Quảng trị kế tiếp là Diên Biên Ngày 30.4.75 tôi phải sống khổ và lạc loài cho đến Ngày Hôm Nay... 24 năm trôi qua rồi tôi đã mong đợi một cái gì đó nó đã thiếu ở trong tôi nhưng nó lại vẫn còn ở xa lắm, từng Ngày lại từng Ngày nối tiếp đi qua, Ngồi một chỗ âm thầm Đau Khổ. Chỉ biết Nhìn lên Bầu trời Rong Rẽm Không. Mỗi Đêm mình chỉ là một Hạt bụi bay lơ lửng và Bay không kìm. Nếu như quá từ con người thì chỉ tưởng tượng với một đôi chân gỗ. thì xin Bà hãy bỏ thi cho tôi một phát đạn an ủi. Để cho tâm hồn tôi được thanh thản, Cũng xin Bà và mọi người đừng tưởng tượng tôi bằng một ước mơ ảo tưởng, Nè xin hãy cho tôi Bằng với tất cả lòng nhân ái... thiết nghĩ! Với một giọt nước mắt, với một lời cảm ơn, với một đôi chân gỗ... Chắc không khi được những Mắc Mải Hy sinh Đau khổ của những con Người Bất Hạnh. cái mà tôi hằng khao khát là Bằng tất cả sự yêu cầu của tình người... Xin hãy giúp tôi ổn định về đời sống lẫn về mặt tinh thần...

Kính thưa Bà!

Nhớ khi viết thư gửi Đón Bà tôi vẫn biết tại Hoaky chưa hề hàng bao giờ có chương trình định cử cho thưởng phé Binh Việt, Bởi ở suốt 24 năm Qua rồi trên Báo Cai và Đại phát thanh không có ai đề cập đến thưởng phé Binh Việt. Và cũng chưa có dấu hiệu nào cho thấy một ai đó Quang tâm đến Những Người tàn tật 100%. Như tôi không có một Hội đoàn nào trợ cấp thì phải ăn thu Cay-Co' gì? Để sống được suốt 24 năm Qua... Nên trong thư trước tôi có nhờ Bà giúp đỡ Mang sự việc phúc trình lên Quốc Hội, và cũng nhờ Bà can thiệp Đại tranh cho tôi Hằng được Những Quyền lợi Nào Những Người Việt tự do. và Hôm Nay một lần nữa tôi tha thiết Kính Mong Bà giúp đỡ, Đại tranh cho Nguyễn Vọng của tôi, trong thư này tôi có kèm theo Đơn và ảnh của tôi, Xin nhờ Bà Mạnh Dạng Bằng Mọi cách gửi Chuyền đến Quốc Hội Hoaky Đùm tôi, Việc đề Đơn lên Quốc Hội tôi biết rằng một việc làm tương tự như "mỏ kim ở dưới đáy biển". Nhưng ít Ra tôi Vắng còn một tí tí Hy Vọng. và tôi cũng Mong với lá Đơn của tôi Nó sẽ tạo thành một lý do nhất có sở để Bà có những cử Mỏ Rong lông nhai ai nhằm mục đích đưa tranh giúp đỡ Những Người chương phé Binh Như tôi... Xin Bà hãy lòng giúp đỡ cho Những Người tàn tật đã chịu đựng quá nhiều đau khổ suốt 24 năm Qua. tôi rất Hy Vọng và tin tưởng vào tiếng nói của Bà sẽ Mang lại Niềm Vui và Hạnh phúc cho Những Người tàn tật như tôi, Xin thành thật gửi Đón Bà lời Chúc sức khỏe và Hạnh phúc

Kính

TB: Đã 2 lần tôi viết Đơn gửi Đón

Chị Quỳnh Giao xin Đủ cấp Nhân Đạo

theo tình thân Huỳnh để chị Binh...

Không biết chị Quỳnh Giao có nhận được không?

Mà cho đến nay tôi chưa nhận được sự giúp

đỡ của chị - Rất Mong Tin - - -

Vũ Văn Ngọc

Vũ Văn Ngọc